Jyllands-Posten.

Nr. 109. Aarhus, Lørdag den 16. April 1910. 40. Aarg.

Vejlefjord Sanatorium for Brystsyge.

Første Klasses Sanatorium med alle Nutidens Bekvemmeligheder og Kurmidler. Kurpris Kr. 6½—8. Mindrebemidlede kan eventuelt opnaa Moderation. Nærmere ved Henvendelse til Overlægen, Professor Saugman. (56)

★ Svendborg Bock ★

serveres i **Varna-Pavillonen.**
(1544)

Jærnmøbler!

800 Havestole med todelt Sæde og til at slaa sammen,
200 Jærnborde, 28"×22", med malet Jærnplade og til at slaa sammen, (1622)

sælges for henholdsvis 2 Kr. 10 Øre og 5 Kr. 25 Øre.

Kan tages i Øjesyn Store Torv 12, Aarhus. **Petersen.**

Gammel Kro- og Hotelforretning

ved Kysten i Nordsjællands bedste Egn er, grundet paa særlige Omstændigheder, strax eller senere til Salg. Udbetaling mindst 25,000 Kroner. Billet, mrkt. »3294«, sendes inden 4 Dage til **Centralpavillonen, Kjøbenhavn B.** (1591)

Glimrende Forretning.

Paa Grund af Dødsfald bliver en stor Kjøbmandsgaard udstykket. Enestaaende Chancer for en Grovvare- & Trælastforretning. Billet, mrkt. „J. 1291", bedes tilsendt „Jyllandsposten"s Kontor.

Doctor Siegerts
ægte
Angostura Bitter.

Paa given Foranledning advares mod Efterligning af den af Dr. I. G. B. Siegert & Hijos, Trinidad B. W. I, ogsaa her i Landet indregistrerede Etiket samt mod Benyttelse af de med Firmaets Navn stemplede Flasker til andre Bittere, da Overtrædelse heraf vil kunne forventes paatalt efter Lov af 11. April 1890 om Beskyttelse for Varemærker. (768)

Exportslagtning af Kreaturer, Kalve og Faar

besørges for alle Udlandets Markeder.
(174) Proper og reel Behandling. Omgaaende Afregning.
Telegr. Adr.: Forum. **Gustav Forum,**
Telefon 179. Esbjerg.

(189)

Cyklehandlere,

som mangler **Cykledele** og **Gummi,** bør i egen Interesse forlange min **Realisationsliste.**
Jeg kan **levere strax.**

PETER JENSEN,
(1012) **Randers.**

Russiske Bade i Hjemmet.
Dampbade-Apparat.

Bedste Middel mod
Influenza og Forkølelse.
Asthma, Gigt,
Nyresygdomme,
Søvnløshed
og Nervøsitet.

Leveres fra **25 Kr.**
Forlang nyt Prospekt.
Holger Kjølstad,
Kjøbmagergade 60, Kbhvn.

Daytons Kilovægte

er Verdens mest fuldkomne. Beregner samtidig Prisen paa enhver Vare.
½ **Million Vægte i Brug.**
Anbefalet af Landets største Handlende. Tilkjendt Guldmedaille: England og Amerika. (1395)

Salgskontor for Jylland og Fyn:
Tagenhus 7 a, Aarhus.
— Telefon 2803. —

Prima Drivremme
haves altid paa Lager.
(a20) **Carl Flach.**

Horsens. Missionshotellet. Horsens.

Nyt opført, skraas for Banegaarden. Værelser med elektrisk Lys og Centralvarme fra Kr. 1,25. Godt Køkken. Kørl ved Togene. Ærb. **J. Schytt.**
(3214)

Fergan
Eneberettiget

Organisk Jærnmixtur.
Bedst virkende Styrkningsmiddel.

Fergan indeholder i Følge **Professor Steins** Analyse en organisk Forbindelse af Jærn og Æggehvidestof, der hurtigt og sikkert kommer Organismen til Gode **uden at angribe Tænderne.** Ved lægevidenskabelige Forsøg er det godtgjort, at **de røde Blodlegemer tiltager** ved Brugen af Fergan. Anbefales derfor som et Styrkningsmiddel i Tilfælde af **Blegsot, Blodmangel** og **Svækkelsestilstande** af forskjellig Art. Fergan faaes med Brugsanvisning paa **ethvert Apothek** i Flasker à **1,65** og **1 Kr.**
Leerbeck & Holms kemiske Fabriker.
Belønnet med Hæders-Diplom, Guld- og
(5081) **Sølvmedailler.**

Kolding Missionshotel.

Ny monterede Værelser og Restaurationslokaler og elektr. Lys.
(6508) Ærb. **C. Mikkelsen.**

Afholds-Hotellet,
Banegaardsgade 6, Aarhus,
anbefaler hyggelige, monterede Værelser til 1 Kr. (3223) Telefon 1378

Dansk Patent. **Dansk Fabrikat.**

● **Vogt Dem for Efterligninger.** ●

Reparationer billigst og bedst af øvede Fagfolk.
(1008)

Skandinavisk Handelskompagni,
Raadhuspladsen 77, Kjøbenhavn K.

Overhus og Underhus.

En bevæget Debat.

Telegrammer.

RB. London, 15. April.

Veto-Resolutionen, hvorom Diskussionen ved Afstemningen den 7. de. begrænsedes, vedtoges af Underhuset i Gaar med 351 St. mod 246. Under Forhandlingerne kom det til yderst voldsomme Optrin. Man ventede, at Premierminister Asquith vilde fremkomme med en vigtig Erklæring angaaende Regeringens fremtidige Politik; men næppe havde Ministeren i denne Anledning rejst sig og udtalt Ordene: »Hvis Overhuset ikke vedtager Resolutionen....« før Balfour under stærkt Bifald fra Oppositionen og Protestraab fra Regeringspartiet afbrød ham med en til Formanden rettet Bemærkning om, at Ministeren handlede mod Husets Forretningsorden, naar han paa dette Stadium af Debatten afgav en Erklæring.

Formanden svarede, at en Erklæring kun kunde afgives, saafremt Huset gav sit Samtykke dertil.

Balfour fastholdt sin Protest med den Begrundelse, at der maatte bevilges Tid til Debatten angaaende Erklæringen.

Formanden bad derefter Premierministeren ikke at afgive nogen Erklæring. (Lydelige Protest- og Fyraab fra Regeringspartiet).

Asquith meddelte derefter, at han vilde afgive Erklæringen ved Slutningen af Mødet. (Bifald fra Regeringspartiet).

Ved Mødets Slutning udtalte derefter Asquith under stormende Bifald fra Regeringspartiets Side, at hvis Overhuset ikke vedtog Veto-Resolutionen, vilde Regeringen øjeblikkelig give Kronen Raad med Hensyn til de Forholdsregler, der skulde tages for at sikre, at Forslaget blev Lov. Hvis Regeringen ikke var i Stand til at sikre dette, vilde den enten trække sig tilbage eller opløse Parlamentet. (Stærkt Bifald fra Regeringspartiets Side).

Efter Premierministeren fik Balfour Ordet og udtalte, at med Ministerens Erklæring havde Forhandlingerne naaet deres Højdepunkt. Den Pris, Regeringen havde betalt Nationalisterne, var dens Embedsværdighed.

Underhuset vedtog derefter med 334 St. mod 236 den Resolution, hvorved Parlamentets Varighed indskrænkes til 5 Aar, og dermed sluttede Mødet, der skildres som et af de mest bevægede i mange Aar; Medlemmerne var til Tider ganske ubeherskede.

Asquiths Tale vakte Sensation i det overfyldte Hus. Betydningen af Talen er, at dersom Overhuset forkaster Veto-Resolutionen, hvad det sikkert vil gjøre, vil Asquith forlange Garantier af Kongen, og hvis disse nægtes ham, vil han enten trække sig tilbage eller opløse Parlamentet, men Premierministeren vil kun skride til Opløsning, saafremt Kongen lover at give de forlangte Garantier, hvis de Liberale sejrer ved Valgene.

Alle Bladene omtaler den betydningsfulde Karakter, som Asquiths Erklæring har. De konservative Blade betegner Asquiths Overgivelse til det irske Parti og hans Henvendelse til Kongen som en lav Ydmygelse. »Morningpost« siger, at Asquith for Fremtiden har det Maal at umuliggjøre Kongens Regering, med mindre Kongen kan tvinges til at akceptere hans Krav. Det erklærer endvidere, at de Liberale vil blive overraskede ved at finde et unionistisk Parti og en unionistisk Nation, der vil beskytte Kronen.

»Times« siger, at Kongen vil blive stillet overfor en Forlegenhed og en uværdig Stilling, hvis Lige ikke har existeret siden 1688.

De liberale Blade hoverer over Asquiths Udtalelser og siger, at hvis de politiske Førere vil slutte sig til den Politik, der blev proklameret i Aftes, vil Nationen støtte dem.

»Daily Chronicle« udtaler, at Kongen er en konstitutionel Fyrste og hans Regering en Regering i Overensstemmelse med Folkets Villie.

— — —

I sin Tale i Underhuset i Aftes udtalte Balfour bl. A. Følgende: Hvilken Situation er det dog, Asquith har bragt Kronen i! Jeg siger, at det er ikke umuligt, at Premierministeren vil se sig stillet overfor den Nødvendighed at maatte bede Suverænen om, at 500 Gentlemen udnævnes til Lorder, skjønt de slet ikke er skikkede til denne Værdighed. Asquiths Optræden viser, at hans Pligtbegreb er forskjelligt fra alle hans Forgængeres; han synes rede til at ofre alle store Traditioner, som han fremfor Nogen var forpligtet til at opretholde.

En tapper Præst.

I Kirken i den lille spanske By Alberaya har der forleden Nat fundet en blodig Kamp Sted. Fire Tyveknægte var brudt ind i Kirken for at stjæle; men Indbrudet maa ikke være gaaet helt stille af, for Præsten, der boer i et Hus lige ved Siden af Kirken, vaagnede ved Støjen, og da han saae, at der var Lys inde i Kirken, ilede han strax af Sted til Gudshuset.

Da han kom, fandt han de fire Tyve ivrigt beskjæftigede med at stoppe Sølvlysestagerne og de øvrige Kostbarheder paa Alteret ned i en Sæk. Men Præsten var baade en stærk og en modig Mand; uden at betænke sig et Øjeblik sprang han hen foran Alteret, greb en af de tunge Lysestager og gik med den som Vaaben løs paa Tyvene. En af dem styrtede strax til Jorden, ramt i Hovedet af et velrettet Slag, og en anden blev haardt saaret; men Overmagten var alligevel Præsten for stor, mens han stred mandeligt mod de to sidste af Tyvene, listede den Saarede sig om bagved ham og stak ham en Dolk dybt i Ryggen.

Imidlertid var Folk i Naboløget bleven vækkede ved Larmen; de ilede til Hjælp, og de to af Tyvene maatte nu tage Flugten og overlade deres saarede Kammerater til deres Skæbne.

Det Stiksaar, Præsten fik i Ryggen, er saa alvorligt, at det er tvivlsomt, om han slipper fra det natlige Æventyr med Livet.

Dansk-Amerikanerne og deres gamle Fædreland.

En Bog af Professor Karl Larsen.

For nogle Aar siden udgav Professor Karl Larsen »Under vor sidste Krig«, hvori han paa Grundlag af indsamlede Breve, Dagbogsoptegnelser og Lign. gav et fængslende og virkelighedstro Billede af et Nutidsfolk i Krigens Dage. Ansporet af det udmærkede Resultat, han fik af denne Form for Indsamling af kulturhistorisk Stof, har han nu planlagt et nyt Værk af lignende Art.

Det er de store dansk-amerikanske Stævner, der afholdtes her hjemme i Fjor, der har givet ham Ideen til den nye Bog. Stævnerne var jo i sig selv talende Vidnesbyrd om det Omfang, hvori udvandrede Danske føler sig knyttede til Moderlandet, og de, der overværede dem, kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, hvor stor en aandelig Indsats Dansk-Amerikanerne leverer i Danmarks moderne Udvikling. Det er da en fortræffelig Idé at give en Side af denne umiskjendelige Paavirkning et anskueligt Udtryk ved at indsamle og bearbejde Breve, skrevne af Danske i Amerika til Slægt og Venner i Hjemmet, Dagbøger, førte af Dansk-Amerikanere, og Breve, som man fra Hjemmet har skrevet til de Udvandrede. Og med »Under vor sidste Krig« i Erindring tør man sige, at det for Øjeblikket vilde falde vanskeligt at finde nogen bedre Bearbejder af den Slags Materiale end netop Karl Larsen; der er ingen Tvivl om, at han med et saadant Grundlag vil kunne give et interessant og objektivt Billede af Forholdet mellem Udvandreren og hans gamle Fædreland og Vexelvirkningen mellem det gamle og det nye Land og tegne en Række Typer paa Udvandrere af de forskjellige Samfundsklasser.

Jo større Materiale Bearbejderen faar at tumle med, des bedre bliver selvfølgelig Resultatet, og idet Begyndelsen til Indsamlingen af Stoffet nu sker med den Del, der kan fremskaffes her hjemme i Danmark, har Hr. Karl Larsen i disse Dage til alle Landets Præster, Lærere, Læger, Dyrlæger, Forstandere for Højskoler og Landbrugsskoler, Formændene for Fængselshjælpen og lignende Selskaber o. m. Fl. udsendt en Opfordring til at være ham behjælpelig med Indsamling af Stof. Man maa da haabe, at Opfordringen denne Gang maa blive fulgt i lige saa rigt Maal, som da det gjaldt »Under vor sidste Krig«.

Det er en Selvfølge, at Alt, hvad der maatte blive indsendt, vil blive behandlet med den størst mulige Diskretion; efter Afbenyttelsen vil Materiellet blive tilbagesendt Indsenderen eller, hvis det ikke ønskes, blive overgivet til det kgl. Bibliotheks Brevsamling; og ingen Brevskriver eller Dagbogsforfatter vil faa sit Navn nævnet overfor Offentligheden, med mindre man selv udtrykkeligt ønsker det og tillige særlige Forhold taler derfor.

Brevene og Dagbøgerne, der kan indsendes enten i Originalerne eller i bekræftet Afskrift, adresseres til Professor Karl Larsen, Gyldendal, Kjøbenhavn, og ved Indsendelsen ønskes vedføjet Oplysninger om vedkommende Brevskrivers eller Dagbogsforfatters Alder, Stilling og sociale Forhold.

Planen har faaet Kultusministeriets bedste Anbefaling.

Det store Karavanseri.

(Fra »Jyllandsposten«s Korrespd.)

Nizza, April.

Den franske Riviera er ved at lukke sin kæmpemæssige, internationale Beværtning. Hist og her paa Strækningen fra St. Raphael til Menton begynder Direktørerne for de store Karavanserier, der hedder Hotellerne, at sætte Skodder for og tælle Pengekassen op, og det store Jærnbanekompagni P. L. M. (hvilket betyder Paris—Lyon-Middelhavet), har alle sine mægtige Lokomotiver under Damp for at slæbe de Hundrede Tusinder af Fremmede bort til andre Himmelstrøg. Det er, naar man ser denne fænomenale Udvandring, der varer en fjorten Dages Tid, at man ret faar et Begreb om den moderne Folkevandring, der nu hvert Aar gaar mod Syden, og at man faar et Begreb om de enorme Kapitaler, de Hundreder og atter Hundreder af Millioner, der hvert Aar gives ud hernede. Det er jo sandt nok, at Englænderne kommer her ikke saa meget som før. De har opdaget Ægypten og rejser derhen, og mangen Hotelvært paa Rivieraen her nærer vel tit et fromt Ønske om en rask lille Kolera i Ægypten, der igjen kunde jage Englænderne herop. Men dog har der aldrig været saa mange Mennesker paa den franske Riviera som i Aar. Der er maaske blevet givet 7—800 Millioner ud. Er det fordi Menneskene er bleven rigere, eller er det, fordi de er bleven letsindigere? Begge Dele maaske. Fra Cannes til Menton har der ikke været en Hotelseng at opdrive, Zigøjnermusikanterne har bierfidlet Nat og Dag, og i alle de utallige Spillebuler, der i de sidste Aar har rejst sig langs hele Kysten, er Rouletten og Baccarat'en gaaet lystigt til den lyse Morgen, naar Hanerne galede, og Solen stod op. Er det mærkeligt, at Folkene inde paa den italienske Riviera, hvor der ikke vil komme Andre end nogle Tyskere, har staaet ovre bag Vintimélle og skelet over Grænsen og tænkt: Hellige Antonius fra Padua, hellige Josef, Nicolai og Annunziata, tag og send Franskmændene et bravt lille Jordskjælv, der kan jage deres Gjæster over til os.

I Menton drager de Brystsyge bort. Nogle har opgivet det Hele og rejser hjem for at dø. Andre vil ikke slippe Haabet og drager mod Italien. Man ser Sygeplejerskerne med de hvide Kapper omhyggelig pakke de Syge ind og anbringe dem i Kupeerne. Det var den Vinter! Mon vi faar den næste at se? Byen er ved at blive tom, kun oppe i det gamle Menton med de stejle, smalle Gader uden Fortov hujer de halvnøgne Børn. En italiensk Knægt kommer drivende med sit Æsel og holder det i Halen, mens han synger i vilden Sky. Hans Bryst fejler ikke noget. I Monte Carlo er der endnu Mennesker. Der er fuldt med Folk omkring Roulettebordene. Det er dem, der vil forsøge endnu en Chance. Hvor kan vi rejse endnu 500 Francs? Hvad har vi endnu at laane paa? Der er 42 Pantelaanere i Monte Carlo, og de laaner paa Alt, endog paa Damernes Undertøj, naar der er

Kniplinger paa det. Skulde der ikke være een Chance endnu? Man havde jo dog sit System at spille efter. Det kunde jo ikke slaa fejl, mente man. Det maa være rigtigt. Sæt de sidste 10 »Louis« paa Rødt eller paa »Det tredie Dusin«! Langs med Spillesalenes Vægge i de dybe Lædersofaer sidder de Ruinerede og gnider mekanisk de tørre Haandflader mod hinanden. Det er uigjenkaldelig forbi. En Revolverkugle, et Spring ud fra Klippen eller den kjedelige Gang til Bankens Direktion for at faa Billet og Hjemrejsepenge, blive fotograferet i Smug og sat i »Den sorte Bog«. Og saa kan man oven i Kjøbet ikke mere komme igjen, før man har betalt disse Penge tilbage! Men kan man blive borte fra Monte Carlo? Der er Mennesker, der absolut ikke kan. Nede ved Kajerne staar der en gammel Mand og lejer Kikkerter ud. Man kan endnu se paa ham, at han har kjendt bedre Dage. Han er ogsaa et af »Bankens« Ofre. Han spillede Alt bort, en Formue, et Gods, alle sine egne Penge og bagefter nok Andres med. Da han ikke havde flere Penge, blev han kastet over Grænsen. Han kom igjen og blev atter udvist. Komedien gjentog sig. Naar man hev ham over i Menton, kom han tilbage over Beaulieu, og naar man havde sat ham ud ved Beaulieu, kom han spaserende ned fra Bjærget og La Turbie. Tilsidst saae man, at der ikke var Noget at stille op med ham, og saa lod man ham blive. Nu ernærer han sig kummerligt ved at staa her og leje Kikkerter ud, men han kan se over til Spillebanken, — til sin Fortid. At det kan være Mennesker en Trøst!

Monegasquerne selv er maaske de eneste Mennesker paa denne Kant, der ikke spiller. De kan ikke komme ind i Spillebanken. De bryder sig vist heller ikke om det. Naar man stadig gaar og ser paa den Lagkage, gider man tilsidst ikke røre ved den. Men de vil have Del i Udbyttet af Bankerne. De holder stormende Møder ovre i Nizza og fremsætter deres Krav. Om de holdt Møderne i Monaco selv, skulde Gendarmerne snart komme og splitte dem. Ganske vist, de siger jo nok, at det, de vil, det er en fri Forfatning og saa Retten til at betale Skat. Men da man nu aldrig før har set Menneskene kræve at blive af med Pengene, kan man være vis paa, at der er noget Andet under det. De vil have en fri Forfatning, de vil have en Rigsdag og en Finanslov med paafølgende Kontrol over Landets Indtægter. Nu betaler man ganske vist ingen Skatter i Monaco, men Fyrsten har alligevel sine 8—10 Millioners Indtægt af Spillebanken, Hotellerne Kaféerne og de andre Fornøjelsessteder. Hvorfor skal han have al den dejlige Lammesteg Og hvorfor skal Camille Blanc og hans Selskab hvert Aar tjene 30 Millioner Netto. Hvorfor skal de ikke betale mindst en Snes Millioner om Aaret? Lad os faa den Rigsdag, — det vil sige lad os faa fat i alle disse mange Millioner. Der er kun 1500 indfødte Monegasquer. Det kan blive en lille Formue til hver. »Op med Regnskaberne, Deres Højhed!« raaber Monegasquerne. Men Højheden ryster paa Hovedet og sender Gendarmer paa Oprørerne, og naar der bliver talt alt for meget om denne »Constitution, Constitution«, saa rejser Højheden ud med sin Damper og stanger Aal og skraber Bundtorsk til sit nye Museum i Monaco.

I Nizza tynder det ud, og de Indfødte belaver sig paa Sommerhvilen. Der er ikke mere komisk Folk til end denne Blandingsrace, der bor her paa denne Egn, og som om Vinteren er flittig som en Franskmand og om Sommeren er doven som en Italiener. Om Vinteren, naar de Tusinder af Fremmede er her, ja, i Herrens Navn, saa maa man jo til at bestille noget. Det kan vel ikke være anderledes. Saa arbejder man, saa man sveder Tran, som Opvartere, Tjenere, Droskekuske, Hotelfolk og meget Andet, man plukker, flaar, slagter og aarelader de Fremmede for at have nok til at leve af den lange Sommer over. Naar de Fremmede er rejst, saa ikke et Slag mere foreløbig. Saa faar man Daglejere ovre fra Piemont i Italien til at arbejde i Markerne og være Ens Tjenere. Nu er man Herre, man gjør Bjærgture, man bælger Vin og man spiller med Kugler. Italieneren vaagner i Nizzafolkene. Med en vis Fryd ser man paa, at de Fremmede rejser. Endelig! Endelig kan man atter tage sine egne Stuer i Besiddelse. Og der er mange gamle Nizzafolk, de, der ikke skal leve direkte af de Fremmede, der er endnu gladere, naar disse Fremmede er vel over Grænsen og ude af Byen. De indrømmer det jo nok, at denne Fremmedtrafik er Byens Rigdomskilde. De kan ikke nægte, at den kaster mange Penge af sig, men de spørger, hvem disse Penge i Grunden kommer til Gode. De store Hoteller ejes af Selskaber i Paris og London, de store Handlende er for den største Dels Vedkommende Folk fra andre Byer, og af de mange Andre, der paa den ene eller den anden Maade tjener ved Fremmedbesøget, er de Fleste fra alle andre Steder end Nizza. Det er kun en mindre Part af Guldfloden, der bliver i Nizza. »Og hvor dyrt maa vi ikke betale det«, siger de. »De tjærer vore Landeveje og slaar Petroleum paa dem, saa de stinker langt væk, og det blot for de Fremmedes Automobilers Skyld. Vi kan snart ikke gaa paa Vejene for lutter morderiske Automobiler. De klistrer Plakater op paa Ruinerne, og de lukker Udsigtspunkterne for at tage Entré til dem. Vore Børn bliver forstyrrede i Hovedet ved at se de Fremmedes Luxus og vil ikke længere bestille noget, og saa kommer endelig dertil, at vi hele Vinteren lever i en permanent Dyrtid. Det er snart ikke muligt for os at kunne betale de Priser, som alle Varer skrues op i, saa længe de Fremmede er her. Uf, nu rejser de. Det er godt det Samme. Saa kan vi atter sidde i Fred paa vor Kafé, spasere paa Bjærgvejene, faa vore Børn til at bestille noget og kjøbe vore Varer til en rimelig Pris«. Og den gamle »Nicois«, der hverken er Aktionær i et Hotel eller Spillebankforpagter eller Juveler eller Opvarter, tænker maaske ofte ved sig selv: »Lad os alligevel blot faa et lille uskyldigt Jordskjælv. Saa bliver her maaske atter til at være for alle os Andre«. Naturligvis har han ikke helt Uret. Men sig det til Folkene i det nye Nizza, alle dem, der lever af de Fremmede, og de vil stirre paa En som paa en Forrykt. Og de har jo Ret paa deres Side.

Sæsonen er forbi paa Azurkysten. De Indfødte tæller deres Fortjeneste op, og derpaa rejser de op i Bjærgene, spiser »Ravioli«, drikker »Barbera«, ryger sorte Cigarer og spiller med Kugler. Nedennunder dem sover det hvide og grønne Nizza sin lange Sommersøvn for lukkede Skodder, med tomme Gader, med stængede Magasiner og halvtomme Kaféer. Godnat Nizza, — Nizza la bella.

Grosjean.

FÆDRELANDET.

Flyvningerne ved Odense.

* Odense, 15. April. Det lader nu til at blive til Alvor med Flyvningerne her ved Byen. Militærautoriteterne har givet Tilladelse til Exercermarkens Benyttelse, og et Skur til Flyvemaskinen er blevet lavet ude paa Pladsen. I Eftermiddag ventes Hr. Thorup og hans Maskine hertil Byen, og Søndag foretager han sin første Flyvning, om Vejret tillader det.

Dødsfald.

Fhv. Sekretær og Registrator i Rigsarkivet, cand. mag. Janus Frederik Krarup er i Onsdags afgaaet ved Døden i en Alder af 69 Aar.

Statsbanerne og de udenlandske Varer.

Efter hvad »Kbhvn.« erfarer, arbejder Trafikministeriet for Tiden paa at faa den internationale Tarif ændret, saaledes at Taxterne bliver ens for danske og udenlandske Varer paa de danske Statsbaner. Forholdet er i Øjeblikket det, at fremmede Varer, der er bleven sendt selv et nok saa kort Stykke ad en udenlandsk Jærnbanelinie, paa dansk Grund, forsendes billigere end danske Varer. Den nye Ordning menes at ville træde i Kraft endnu i Aar.

Telegrafvæsnet.

Telegrafist J. J. Poulsen i Kjøbenhavn er efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed afskediget med Pension fra 1. Maj.

Væddeløbene ved Næstved.

Trods de foregaaende Aars uheldige Vejr og deraf følgende mindre gustige pekuniære Udbytte synes Interessen for Næstved-Væddeløbene at være stigende. Der er i Følge »Næstv. Tid.« i Løbet af kort Tid tegnet en Garantikapital paa 10,000 Kr., og for at imødekomme et fra mange Sider fremsat Ønske om at faa Væddeløb paa en Hverdag har man bestemt sig til i Aar at holde to Løbedage, nemlig Lørdag den 16. og Søndag den 17. Juli.

Propositionerne, der bl. A. omfatter Løb for islandske og olandske Heste, udsendes om faa Dage.

Esrom-Bedrageren.

Forhørene over Esrombedrageren N. P. Nielsen er nu afsluttede og Sagen indsendt til Amtet, som derefter skal træffe Afgjørelse om, hvad han skal tiltales for; der bliver dog i Følge »Frederiksb. A. Tid.« kun Tale om Bedrageri. I Kommunekassen findes der et udækket Underskud paa ca. 8000 Kr., og i Skovkassen mangler der 1800 Kr.

En fhv. Røverhøvding

som tysk Forfatter.

For Edsvorneretten i Charlottenburg ved Berlin behandledes forleden en ualmindelig interessant Sag, som den i Dresden boende, bekjendte Forfatter Karl May havde anlagt mod Berliner-Redaktøren Lebius.

Karl May, der nu er en Mand paa henved 60 Aar, har i den sidste Snes Aar eller saa været en meget produktiv Forfatter, og skjønt Kritiken aldrig har kjendt ham værdig til en Plads paa det tyske Parnas, havde han dog et stort Publikum, dels blandt Katholikerne, der satte Pris paa hans talrige, for Katholicismen propaganderende Skrifter, men navnlig blandt Ungdommen, der slugte hans fantastiske Rejseæventyr med Begjærlighed.

Mod denne Mand, der altsaa indtog en forholdsvis anset Stilling og ved sin Forfattervirksomhed var bleven en rig Mand, rettede Redaktør Lebius i Fjor en Række opsigtsvækkende Beskyldninger; han erklærede, at May aldrig havde foretaget de Rejser, som han havde skildret i sine Bøger, idet han aldrig havde været udenfor det tyske Riges Grænser, og han tilføjede, at May var en gammel Forbryder, der i sin Ungdom flere Gange havde været straffet for Tyveri og Røveri.

May, der vel sagtens har stolet paa, at det vilde falde Redaktør Lebius vanskeligt at præstere Bevis for sine Sigtelser, anlagde Sag mod Redaktøren; men det viste sig under Processen, at denne havde sine Sager i god Orden og havde undersøgt Forholdene grundigt, før han udslyngede sine Beskyldninger.

Det var ganske vist i Følge Sagens Natur umuligt at bevise, at May aldrig havde sat sin Fod udenfor Tyskland; men paa den anden Side konstateredes det, at May i et Par Tilfælde havde ført sin Bekjendtskabskreds bag Lyset og bildt dem ind, at han var ude paa lange Rejser, medens han i Virkeligheden hele Tiden havde holdt sig skjult i Dresden. Han benyttede den Fremgangsmaade at tilskrive sine Bekjendte, at han skulde tiltræde en længere Rejse, hvorfor de ikke maatte vente Svar paa eventuelle Breve for det Første; naar der saa var gaaet en passende Tid, underrettede han sine Venner om sin »Hjemkomst« og meddelte dem, at han nu havde Stof til en ny Bog, som saa ogsaa efter nogen Tids Forløb saae Lyset. I Virkeligheden havde han hele Tiden siddet hjemme og flikket Bogen sammen, dels paa Grundlag af Rejsebeskrivelser og dels ved Hjælp af sin Fantasi.

Dette fik nu imidlertid være, hvad det være vilde; værre var det, at det tillige kom for Dagen, at May paa samme Tid, som han optraadte som en from og gudhengiven katholsk Forfatter, skrev Bøger af en ganske anden Art; det viste sig nemlig, at han samtidig — naturligvis under et andet Navn og paa et andet Forlag — havde udgivet en Række pornografiske Kolportageromaner af den værste Slags. Det var denne Dobbeltvirksomhed, som man var begyndt at fatte Mistanke om, der gav Anledning til en nærmere Undersøgelse af hans Fortid; og da denne bragte de øvrige graverende Omstændigheder for Dagen, resulterede Sagen sluttelig i Redaktør Lebius' ovenfor nævnte Beskyldninger, mod hvilke May var nødt til at værge sig ved Søgsmaal.

Allerværst var det dog næsten, at May heller ikke kunde afkræfte Redaktør Lebius' Beskyldning for, at han var en straffet Person. May værgede sig saa længe som muligt ved Benægtelse; men Lebius oplyste, at May allerede som ganske ungt Menneske var bleven straffet for Tyveri, og at han efter at have udstaaet sin første Straf atter havde stjaalet og derefter var flygtet op i Erzgebirges Skove, hvor han i længere Tid havde levet som slet og ret Røverhøvding, idet han var bleven Fører for en Bande forhutlede Existenser, der ernærede sig ved Tyveri og Rov og i lang Tid var en Svøbe for Egnen. Efter længe at have undgaaet Politiets Efterstræbelser, var han dog tilsidst bleven fanget, og nu idømtes han flere Aars Fængsel, som han afsonede i Begyndelsen af Halvfjerdserne. Da han atter kom paa fri Fod, holdt han sig i nogen Tid i Ro, indtil han fik den Tanke at skildre sine Æventyr i Bjærgene i en Bog, naturligvis uden at røbe, paa hvilken Maade han var kommen til sine Erfaringer. Og da Heldet tilsmilede ham, fortsatte han ad den her betraadte Vej og udvidede efterhaanden sin literære Virksomhed til andre Felter, nemlig Katholicismen og Pornografien; begge Steder saae han nemlig, at der var Penge at tjene.

For alle disse Enkeltheder kunde der ganske vist ikke føres uomstødeligt Bevis; men May maatte indrømme, at han havde været straffet, og der forelaa saa graverende Indicier, at Resultatet af Processen blev, at Redaktør Lebius blev fuldstændig frifundet for May's Søgsmaal.

Den ualmindelige Sag har naturligvis vakt umaadelig Opsigt over hele Tyskland, og man tør vel gaa ud fra, at det herefter er Slut med Karl May's literære Virksomhed.

Landbrugsberetning.

(»Ugeskr. for Landm.«)

I den forløbne Uge har Vejret, naar Landet tages i sin Helhed, omtrent svaret til hvad man kalder »Aprilsvejr«, fortrinsvis køligt med Solskin, Regnbyger og Nattefrost. Regnen er dog falden meget forskjelligt; der er Egne i Jylland, hvor man saa godt som intet har faaet, og Egne paa Øerne, hvor Regnvejret stoppede Markarbejdet i et Par Dage. Nattefrosten har flere Gange været meget haard, indtil 3 Gr. R., men mærkelig nok synes Vintersæds- og Græsmarker at klare sig ganske godt, der er i hvert Fald ikke Tale om nogen Masseødelæggelse af Planterne i al Almindelighed. Rugen er navnlig voxet stærkt i den sidste Tid; Hveden kommer ligeledes godt med, og gjennemgaaende lyder Dommen over den, at den staar tilfredsstillende.

Foraarsarbejderne er selvfølgelig skredet godt fremad, og paa de sydlige Øer har man mange Steder tilsaaet, men iøvrigt er Stillingen med Hensyn til Saaningens Tilendebringelse og Saaning i det Hele taget paa det nuværende Tidspunkt meget forskjellig ikke blot i de enkelte Landsdele, men ogsaa indenfor de enkelte Egne. Meningerne om, hvad der er det bedste, er nemlig meget delte. Ugeskriftets sydøstjydske Korrespondent skriver: Ugens Hovedarbejde har været Udkjørsel af Gødning og Nedpløjning af denne til Roer, derimod er der intet Korn saaet.

Med Henblik paa Jordens fysiske Beskaffenhed skriver Randerskorrespondenten: Vejret har snydt Landmændene saa ofte i de senere Aar, at man er bleven i høj Grad mistroisk overfor dets Hensigter, og denne Mistro vil navnlig, uanset hvilke Slags Jorder man har med at gjøre, hæfte Opmærksomheden paa, hvordan Jorden i Længden vil holde til Tørken, hvis denne skal vare ved, som den har begyndt, Foraaret igjennem. Thi nægtes kan det ikke, at Jordens Bekvemhed ingen Steder i Aar er saaledes, at Haarrørskraften rigtig vil kunne udfolde sig, hvis det bliver meget tørt.

Om Forholdene indenfor Besætninger er der for Tiden kun lidt at meddele. Udsigterne til en tidlig Udbinding bidrager til, at man mange Steder ser med mindre Bekymring paa de knappe Foderbeholdninger. Blandt Hestene har der været en Del Forkølelse, men ingen meget ondartede Tilfælde.

Om Handelsforholdene skriver den sydøstjydske Korrespondent: Ligesom i forrige Uge har Kvæghandelen været omtrent stille; der begynder dog nu at blive lidt Efterspørgsel efter magert Kvæg til Græsfedningen, men om Priserne er det vanskeligt at udtale sig; Alt tyder dog paa, at Priserne vil blive nogenlunde, da der stedse er Nedgang i Tilbudene af denne Vare. Til Græsning af Fedekvæg er der i Aar udlejet mange Marker her, hvoraf der svares ca. 40 Kr. plus Skatter og andre Afgifter eller ca. 50 Kr. pr. Td. Ld.

Ribekorrespondenten skriver: Hestehandelen gaar ret godt, og navnlig er som sædvanlig paa denne Tid unge, magre Heste efterspurgte til ret gode Priser; Kreaturhandelen er vel noget trykket, men det synes dog ikke, at Udførselsvanskelighederne vil gjøre sig særlig gjældende; med dem vil det vel ogsaa gaa saaledes, at Sagen med Tuberkulinprøven gaar i sit gamle Leje, alle Parter har jo god Forstaaelse af, at den ikke skal tages alvorlig.

Finland og Rusland.

Telegram.

RB. Helsingfors, 15. April

Det russiske Marineministeriums hydografiske Afdeling har udarbejdet et Forslag, der gaar ud paa, at det finske Lodsvæsen helt og holdent underordnes det russiske Marineministerium. Lodsvæsnets Skibe skal uden Erstatning overlades til Marineministeriet; det Personale, som forbliver i Tjeneste, erholder Lønforhøjelse, medens de Officerer, som ikke overgaar i russisk Tjeneste, afskediges uden Pension.

Senatet har henstillet til Guvernørerne at lægge Mærke til, om Pressen meddeler Oplysninger om Fæstningsværker og andre Forsvarsforanstaltniger. De Blade, som maatte gjøre sig skyldige heri, skal tiltales efter Straffelovens Bestemmelse om Landsforræderi.

Roosevelts Yndlingsbog.

Den bekjendte Videnskabsmand Kuno Meyer, der er Professor i keltisk Sprog og Literatur ved Universitetet i Liverpool, opholder sig i denne Tid i Italien og har forleden i Genua haft en Samtale med Expræsident Roosevelt. Professor Meyer gjør i en Korrespondance til et engelsk Blad Rede for sit Indtryk af Roosevelt og skriver bl. A. Følgende, som de tyske Blade glædestraalende aftrykker:

Expræsidenten har en levende Interesse for og Forstaaelse af den ældre keltiske Literatur, navnlig de irske Heltesagn, om hvilke han selv en Gang har skrevet en Artikel i et amerikansk Tidsskrift. Dog forekommer den gammeltyske Heltedigtnings Skikkelser ham mere sympatiske end de noget blødagtige og til Pralen tilbøjelige irske Sagnhelte. Hans Yndlingsbog er »Nibelungenlied«, og han fortalte, at den var en af de meget faa Bøger, han havde taget med paa sin Rejse i Afrika.

De kommende Folkethingsvalg.

Fra det af Højres Vælgerorganisation i Kjøbenhavns 4. Valgkreds nedsatte Udvalg til Udpegning af Dr. Bircks Efterfølger er der allerede for nogle Dage siden rettet en enstemmig Opfordring til Borgerrepræsentant, Kontorchef Jul. Schovelin om at stille sig i Kredsen ved det forestaaende Folkethingsvalg. Hr. Schovelin udbad sig ved Henvendelsen Betænkningstid for at konferere med Grosserer-Societetets Komité. Efter at Forholdet til denne nu er ordnet saaledes, at han i Tilfælde af, at han bliver valgt, løses fra sin Stilling som Komiteens Sekretær, har han lovet at efterkomme Opfordringen.

— Fhv. Folkethingsmand Søren Svendsen har nu sagt Ja til Opfordringen om at stille sig i Rudsvedbykredsen.

— Den nationale Forening for Vordingborgkredsen har vedtaget at opstille Hofjægermester Collet til Lundbygaard som sin Kandidat, og han har modtaget Opfordringen.

— Det i Maribokredsen af Venstre nedsatte Udvalg og det af Redaktør Reventlows Stillere nedsatte Udvalg holdt i Torsdags Møde hver for sig. Det lykkedes ikke at komme til Enighed om en Fælleskandidat, og Gaardejer Lund i Abked gav ikke bindende Tilsagn om at stille sig. Der nedsattes to nye Udvalg, der skal arbejde for at finde en Fælleskandidat.

Dagens Ulykker.

Telegrammer.

RB. *Næstved*, 15. April.

En polsk Pige paa Førslevgaard faldt i Morges under Arbejdet paa et Foderloft ned gjennem en aabentstaaende Lem, der var dækket med Halm. I Faldet forslog hun sig saa slemt, at hun umiddelbart efter døde.

RB. *Hamburg*, 15. April.

I Frihavnen udbrød der i Middags Brand i Tagetagen i et stort Varehus. Branden, der rimeligvis skyldes en Explosion, bredte sig hurtigt til de underliggende Etager. Det lykkedes dog Brandvæsnet i Løbet af en Times Tid at faa Bugt med Ilden. To Arbejdere er omkomne ved Branden; man har fundet deres Lig paa Brandstedet.

Rensdyr paa Heden.

I det kgl. Landhusholdningsselskabs Møde i Gaar Eftermiddag har man bl. A. behandlet Spørgsmaalet om Rensdyravl paa den jydske Hede.

Forskjellige Autoriteter paa Landbrugets Omraade, saasom Kammerherre Carl Bech, Departementschef Wulff og Statskonsulent K. Hansen, hvis Interesse for Sagen har været paakaldt, havde anset det for nødvendigt, bl. A. af Hensyn til om muligt at erholde et lille Tilskud fra Landbrugsministeriet, at fremskaffe en anbefalende Udtalelse fra sagkyndig Side, og som en saadan var Direktør Jul. Schiøtt fra Zoologisk Have nævnt. Foregangsmanden for Renavlssagen, Hr. Beck, har derfor nu konfereret med Direktør Schiøtt og har fra denne faaet den ønskede Anbefaling og al mulig Opmuntring; der er Foderplanter, Rensdyrlav, i rigt Maal paa den jydske Hede, og Zoologisk Haves Erfaring vedrørende Dyrene giver kun Grund til at tro, at Renen maa kunne trives under de foreliggende Forhold.

Efter al Sandsynlighed vil Tanken da nu kunne forventes ført ud i Virkeligheden.

Landsthinget i Gaar.

Rottelov og Mergelbaner.

Privattelegram

Kjøbenhavn, 15. April.

Efter at Thinget ved 3. Behandling havde vedtaget Loven om Udryddelse af Rotter med 34 Stemmer, hvorefter Loven er færdig fra Rigsdagen, foretoges 1. Behandling af Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1909—10. Hr. Niels Johansen anbefalede med faa Ord at vedtage Loven, som den foreligger, hvorefter Hr. la Cour fremsatte nogle Bemærkninger om Enkeltheder i Loven. Han fremdrog de to Bevillinger paa 6 og 2 Mill. Kr. til henholdsvis Dækning af Bankgarantien og Den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvilke Bevillinger ikke bør kunne opfattes som Præcedens for Fremtiden; endvidere omtalte han Bevillingerne til Jærnbaneanlæg og henstillede, om man ikke burde foranstalte en Overvejelse af, hvorvidt disse Penge ikke kunde komme til at give noget højere Rente. Iøvrigt anbefalede han Loven til Vedtagelse.

Lovens Overgang til 2. Behandling uden Behandling i Udvalg vedtoges derpaa uden Afstemning, og Formanden hævede Mødet Kl. 1,40 for at ansætte et nyt Møde til Kl. 1,55 til Foretagelse af 1. Behandling af den fra Folkethinget modtagne Lov om Anlæg af Mergelbaner.

I det nye Møde omtalte Hr. P. G. C. Jensen dette Lovforslags Omdannelse i Folkethinget fra at angaa en bestemt Bane til at blive en almindelig Lov om Expropriation af Grund til Mergelbaner. Han fandt Loven i denne Affattelse stridende mod Grundloven, hvis Bestemmelser om Expropriation forudsætter, at der tilvejebringes Lovhjemmel i hvert enkelt Tilfælde. Selv i en Lovmageriets eller Lovjaskeriets Tid som den, vi atter i Aar befinder os i ved Samlingens Slutning, maa Landsthinget tage Hensyn til Grundloven, og Taleren bebudede derfor til 2. Behandling Ændringsforslag om at føre Loven tilbage til dens oprindelige Skikkelse med en enkelt Forbedring, som han haabede vilde tilfredsstille Folkethinget. Det var paa ingen Maade hans Hensigt at hindre Sagens Fremme.

Saavel Hr. Jørgen Berthelsen som Etatsraad Breinholt sluttede sig til Tanken i Forslaget, men gav den første Taler Ret i hans Betragtninger om Sagens juridiske Side. Efter at dernæst Landbrugsministeren havde gjort nogle Bemærkninger, vedtoges Overgang til 2. Behandling, hvilken Formanden ansatte til Foretagelse i et nyt Møde Kl. 3.

— I Mødet Kl. 3 forelaa altsaa fra Hr. P. G. C. Jensen, til hvem Etatsraad Breinholt havde sluttet sig, Ændringsforslag om at føre Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Skikkelse, hvorefter det alene angaar en Mergelbane fra Rindom Mergelleje til Ringkjøbing Statsbanestation med den Tilføjelse, at uden Det danske Hedeselskabs og Ringkjøbing Amtsraads Anbefaling af Jærnbaneplanen vil Arealerne til denne ikke kunne fordres afstaaede. Landbrugsministeren vilde ikke modsætte sig Ændringen, men mente forøvrigt, at man i tidligere Love havde givet lignende almindelige Expropriationsbestemmelser som dem, der fandtes i det fra Folkethinget oversendte Forslag, hvilket Hr. P. G. C. Jensen paaviste var en Misforstaaelse. Ændringen blev derpaa enstemmig vedtaget, og Lovforslaget gik til 3. Behandling.